

از میان این شهرها، برلین با یک فاصله‌ی بیست ساله، در سال ۱۹۳۶ و این بار به روزگار اوج قدرت آدلف هیتلر و حکومت حزب نازی و تنها سه سال قبل از آغاز جنگ جهانی دوم، موفق به کسب میزبانی و برگزاری رقابت‌های المپیک تابستانی شد. آمستردام هم هشت سال زودتر از برلین و در سال ۱۹۲۸، میزبان برگزاری رقابت‌های المپیک تابستانی شد، ولی چهار شهر اسکندریه، بروکسل، بوداپست و کیولند تاکنون هرگز موفق به میزبانی و برگزاری المپیک نشده است.

به دنبال قطعی شدن و اعلام میزبانی برلین برای المپیک تابستانی ۱۹۱۶، عملیات ساخت چند مرکز جدید و اختصاصی ورزشی، از جمله ورزشگاه پنجاه هزار نفری برلین (دویچه استادیون) در دهم آگوست سال ۱۹۱۲ آغاز شد. عملیات احداث ورزشگاه برلین، به سرعت و طبق برنامه‌ریزی دقیق آلمانی‌ها پیش رفت. این مجموعه ورزشی تنها پس از حدود ده ماه، در هشتم ژوئن ۱۹۱۳ و در حضور ده‌ها هزار میهمان و تماشاچی که در داخل و خارج ورزشگاه گرد آمده بودند، به‌طور رسمی افتتاح شد.

مراسمی به افتخار ساخت این ورزشگاه برگزار کردند، که ویلهلم دوم قیصر آلمان و پسر او، نمایندگان جامعه‌ی سه میلیون ورزشکاران آلمانی، به همراه گروه‌های مختلفی از هنرمندان آن کشور و دیگر میهمانان داخلی و خارجی در آن حضور داشتند. یکی از برنامه‌های ابتکاری، جالب توجه و نمادین این مراسم، آزادسازی ده هزار کبوتر به نشانه‌ی احترام و پایبندی به پیام صلح و آرم‌های انسانی بازی‌های المپیک بود؛ پیامی که سه سال بعد با شعله‌ور شدن آتش جنگ جهانی اول به مدت چهار سال، توسط کشورهای مختلف اروپایی به‌شدت نقض شد.

از نکات جالب میزبانی سال ۱۹۱۶ برلین برای المپیک تابستانی این بود که کمیته‌ی بین‌المللی المپیک با همکاری میزبان آلمانی، برای نخستین بار برنامه‌ای برای برگزاری یک هفته از رقابت‌های زمستانی تدارک دیده بودند. رشته‌های پیش‌بینی شده برای بازی‌های زمستانی، اسکیت سرعتی، اسکیت نمایشی، هاکی روی یخ و اسکی بودند. این برنامه‌ریزی نافرمام، سنگ بنای رقابت‌های المپیک زمستانی شد که نخستین دوره‌اش پس از پایان یافتن جنگ جهانی اول و در سال ۱۹۲۴ در فرانسه برگزار شد.

المپیک زمستانی ۱۹۴۰، یک المپیک برگزار نشده با سه میزبان: ساپورو، سنت‌موریس و گارمیسک

کشور ژاپن همزمان با موفقیت‌اش در کسب میزبانی المپیک تابستانی ۱۹۴۰ برای شهر توکیو، موفق به کسب

کسب میزبانی المپیک زمستانی شود.

المپیک تابستانی ۱۹۴۰، یک تورنمنت و دو میزبان: توکیو و هلسینکی

ژاپن از همان سال ۱۹۰۹ که به عضویت کمیته‌ی بین‌المللی المپیک درآمد، در اندیشه‌ی جدی کسب میزبانی این رقابت‌ها بود. در آن سال‌ها ژاپنی‌ها به‌عنوان یک کشور کوچک ضعیف شرقی هنوز سرشار از غرور پیروزی شگفت‌انگیز و عبرت‌آموز خود بر ارتش قدرتمند روسیه‌ی تزاری در سال ۱۹۰۵ بودند. مردم ژاپن تازه در ابتدای مسیر پوست‌اندازی و گذار از جامعه‌ای سنتی به یک کشور مدرن و پر قدرت و آغاز روند سخت و پرفراز و نشیب نوسازی اجتماعی و اقتصادی بودند.

ژاپن برای نخستین بار در سال ۱۹۱۲ و با شرکت دو ورزشکار خود، در رقابت‌های تابستانی المپیک در استکهلم حضور یافت. در سال ۱۹۲۰ در آنتورپ، ایچیا کوماگای و سیچیرو کاشیرو، تنیس‌بازان ژاپنی، به‌عنوان نخستین مدال‌آوران المپیک آن کشور موفق شدند در بخش انفرادی و دوئل به دو مدال نقره دست یابند. ژاپن در سال ۱۹۲۸ در آمستردام، با قهرمانی میکیو اودا در رشته‌ی پرش سه‌گام مردان توانست به نخستین مدال طلای خود در تاریخ بازی‌های المپیک دست یابد. باین همه، چند سال دیگر تا ۱۹۳۲ و با انجام برنامه‌های تبلیغی و برقراری رایزنی و لابی‌گسترده در طول المپیک لس‌آنجلس، ژاپنی‌ها عزم خود را جزم کردند تا با پیروزی بر رقبای سرسخت خود، میزبانی بازی‌های المپیک تابستانی در سال ۱۹۴۰ را به دست آورند. آنها علاوه بر اصرار برای نشان دادن آمادگی ورزشی و اجرایی برای برگزاری

میزبانی پنجمین دوره‌ی المپیک زمستانی همان سال در شهر مرتفع و کوهستانی ساپورو نیز شده بود. باین همه، در سال ۱۹۳۸ و همزمان با کناره‌گیری اجباری و ناخواسته توکیو از میزبانی این بازی‌ها، ساپورو نیز به همان دلیل مشابه در گرفتن دومین دوره از جنگ‌های خونین بین چین و ژاپن، انصراف داد و ژاپن فرصت تاریخی میزبانی این رقابت‌ها را برای مدتی از دست داد.

اعضای کمیته‌ی بین‌المللی المپیک، در یک نشست اضطراری در سال ۱۹۳۸، میزبانی المپیک زمستانی ۱۹۲۸ نیز برگزارکننده‌ی رقابت‌های نوپای المپیک زمستانی بود. باین حال، پس از مدت کوتاهی و در بهار ۱۹۳۹، به دلیل بالا گرفتن اختلافات گوناگون بین مسئولان سویسی و کمیته‌ی بین‌المللی المپیک، سنت‌موریس از میزبانی این رقابت‌ها کنار گذاشته شد و آلمان نازی، بخت آن را یافت تا بار دیگر این رقابت‌ها را در تاریخ دوم تا یازدهم فوریه، در شهر گارمیسک پارتن کرچن برگزار کند. این شهر کوچک کوهستانی و تجاری آلمان، در سال ۱۹۳۶ و به موازات المپیک برلین، میزبانی موفق المپیک زمستانی را برعهده داشت.

ولی این شانس بادآورده چندان برای آلمان هیتلری خوش‌قدم نبود. پس از گذشت حدود یک سال از این انتخاب، با بروز جنگ جهانی دوم، مسابقات المپیک و بقیه رقابت‌های ورزشی بین‌المللی به کلی به تعطیلی کشانده شد. از آن زمان تاکنون که ۷۲ سال گذشته، چه در دوران جدایی دو آلمان و چه در دوران اتحاد دوباره‌ی آلمان پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی و فرو ریختن دیوار برلین، آلمان با وجود برگزاری مجدد المپیک تابستانی، هنوز نتوانسته است موفق به

بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان، دلیل و انگیزه‌ی دیگری نیز برای این تصمیم داشتند؛ سال ۱۹۴۰ مصادف بود با دوهزاروششصدمین سالگرد تأسیس امپراتوری کهنسال ژاپن.

حضور هیات اعزامی ژاپنی در المپیک تابستانی ۱۹۳۶ برلین، یک لشکرکشی تمام‌عیار و کم‌سابقه به شمار می‌رفت. ۲۴۷ ورزشکار و همراه، هم به قصد کسب مدال و افتخار و به رخ کشیدن تکنیک نوین ورزشی کشورشان با همه‌ی قوا در برلین حاضر بودند و هم برای توزیع هدایای سخاوتمندانه‌ی هیروهیتو، امپراتور ژاپن، بین نمایندگان دیگر کشورها. البته هدف مهم دیگر، انجام لابی‌ها و رایزنی‌ها برای کنار زدن چندین شهر مهم و کم‌اهمیت رقیب و پیروزی در کسب میزبانی دوره‌ی بعدی بازی‌های تابستانی المپیک بود. در همین المپیک برلین بود که ژاپنی‌ها با درخشش هیدیکو مائه‌هاتا، توانستند به نخستین مدال طلای المپیک خود در رشته‌ی شای دوپست متر قورباغه در رقابت‌های زنان دست یابند.

مهم‌ترین رقیب ژاپن در کورس کسب میزبانی المپیک ۱۹۴۰، شهرهای هلسینکی، پایتخت فنلاند و رم، پایتخت ایتالیا بودند. در آن زمان، بنیتو موسولینی، دیکتاتور ایتالیا، بسیار مشتاق بود تا با دنباله‌روی از تجربه‌ی آلمان نازی، با کسب میزبانی مسابقات المپیک بتواند برای کشور و حکومت خود اعتبار و مشروعیت جهانی کسب کند. باین‌وجود، با رایزنی‌ها و برنامه‌ریزی دقیق ژاپن و حمایت همه‌جانبه‌ی آلمان هیتلری از متحد خود، ژاپن و پایتخت‌اش توکیو، به‌راحتی موفق به کسب میزبانی هر دو رقابت‌های تابستانی و زمستانی المپیک ۱۹۴۰ شدند. در این رقابت، هلسینکی پس از توکیو بیشترین رای را